

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 17. svibnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

Marija Magdalena – apostol nade (usp. Iv 20, 15-18a)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovim tjednima naše se razmišljanje kreće, da tako kažem, u orbiti vazmenog otajstva. Danas susrećemo onu koja je, prema evanđeljima, prva vidjela Isusa uskrslog: Mariju Magdalenu. Subotnji počinak tek je bio završio. Na dan muke nije bilo vremena da se dovrše pogrebni obredi. Zato su, u to praskozorje obavijeno tugom, žene pošle na Isusov grob s mirisavim pomastima. Prva je stigla upravo ona: Marija Magdalena, jedna od učenica koje su pratile Isusa još od Galileje, stavivši se u službu Crkve koja je bila u nastajanju. Na njezinu putu prema grobu odražava se vjernost tolikih žena koje godinama vjerno pohode groblja, spominjući se onih kojih više nema. Najautentičnije veze nisu prekinute niti smrću: postoji netko tko nastavlja voljeti, premda je voljena osoba zauvijek otišla s ovoga svijeta.

Evanđelje (usp. Iv 20, 1-2.11-18) opisuje Magdalenu odmah stavljajući do znanja da nije bila osoba koja se lako oduševljava. Naime, nakon prvog posjeta grobu, vraća se razočarana na mjesto u kojem su se učenici sakrivali; javlja da je kamen uklonjen s ulaza na grob, a njezina prva pretpostavka je najjednostavnija što može biti: mora da je netko ukrao Isusovo tijelo. Tako prvi navještaj koji Marija donosi nije navještaj uskrsnuća, već ona javlja o krađi koju su počinili nepoznati, dok je sav Jeruzalem spavao.

Zatim evanđelja opisuju drugo Magdalenino putovanje prema Isusovu grobu. Baš je bila uporna! Otišla je, vratila se tamo... nešto joj nije dalo mira! Ovaj put njezin je korak spor, silno težak. Njezina je bol dvostruka: pati prije svega zbog Isusove smrti, a zatim zbog neobjašnjivog nestanka njegova tijela.

I dok se približava grobu, očima punih suza, Bog je iznenađuje na najneočekivaniji način. Evanđelist Ivan ističe koliko je bila uporna njezina sljepoća: ne primjećuje prisutnost dvojice anđela koji joj postavljaju pitanja, a ne pobuđuje joj sumnju niti čovjek koji je stajao iza nje, za

kojeg je mislila da je vrtlar. Ipak, ona otkriva najpotresniji događaj u ljudskoj povijesti kad je konačno pozvana po imenu: „Marijo!" (r. 16).

Kako je lijepo zamišljati da se prvo ukazanje Uskrsloga – prema evanđeljima – dogodilo na tako osoban način! Da postoji netko tko nas poznaje, tko vidi našu patnju i razočaranje, tko se ganuo nad nama, tko nas oslovljava imenom. To je zakon koji nalazimo upisanim na mnogim stranicama evanđelja. Oko Isusa su tolike osobe koje traže Boga; ali najčudesnija stvarnost je da, mnogo prije, postoji prije svega Bog koji se brine za naš život, koji nas želi ponovno podići, i da bi to učinio naziva nas imenom, prepoznajući osobno lice svakoga od nas. Svaki čovjek je povijest ljubavi koju Bog ispisuje na ovoj zemlji. Svaki od nas je jedna povijest Božje ljubavi. Svakoga od nas Bog naziva imenom: poznaje nas po imenu, gleda nas, čeka nas, oprašta nam, ima strpljenja s nama. Je li to istina ili ne? Svaki od nas ima to iskustvo.

I Isus je dozva: „Marijo!": preokret u njezinu životu, preokret koji će preobraziti život svakog muškarca i žene, počinje jednim imenom koje se razliježe u vrtu praznoga groba. Evanđelja nam opisuju Marijinu sreću: Isusovo uskrsnuće nije radost koja se daje na kapaljku, već slap koji zahvaća čitav život. Kršćanski život nije prožet malim srećama, već valovima koji sve nose. Pokušajte i vi zamisliti, u ovome trenutku, s teretom razočaranja i poraza koje svatko od nas nosi u srcu, da postoji Bog blizak nama koji nas doziva imenom i kaže nam: „Ustani, prestani plakati, jer sam došao osloboditi te!" Lijepo je to.

Isus nije onaj koji se prilagođava svijetu, trpeći da u njemu vječno vladaju smrt, žalost, mržnja, moralno uništenje osobâ... Naš Bog nije tromi Bog, već je – dopustite mi da upotrijebim tu riječ – sanjar: on sanja o preobrazbi svijeta i to je ostvario u otajstvu uskrsnuća.

Marija je htjela zagrliti svoga Gospodina, ali on se već zaputio nebeskom Ocu, a nju je pozvao da javi učenicima da je uskrsnuo. I tako ta žena, koja je prije nego će susresti Isusa bila u raljama zla (usp. Lk 8, 2), sada postala apostol nove i veće nade. Neka nam svojim zagovorom pomogne da i mi živimo to iskustvo: u času tuge, i u času napuštenosti, slušati Isusa Uskrsloga koji nas zove po imenu, i srcem punim radosti poći naviještati: „Vidjela sam Gospodina!" (r. 18). Promijenio sam život jer sam vidio Gospodina! Sada sam drukčiji, sada sam druga osoba. Promijenio sam se jer sam vidio Gospodina. To je naša snaga i to je naša nada. Hvala!